

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en 1er isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 20, botiga
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals. Cuba y
Puerto-Rico 16 rals, Estranger, 18 rals.

CARNAVAL DE 1886. LO FIGURÍ DE LA CAMPANA.

À LAS NOSTRAS LECTORAS.

Per si en aquest Carnaval
volen disfressar-se bè,
donem, pèl que pugui sè,
aquest figurí especial.

En ell hi trobaran gracia,
elegància, senzilles,
felicitat, chic, esbeltes
y, sobre tot, democràcia

LOS DESORDRES DE LONDRES.

ONÉM en lo present número alguns
grabats que representan de una
manera autèntica 'ls grans desór-
dres ocorreguts en la ciutat de
Londres.

Allà, com en casi totes les nacions
d' Europa, la indústria atravesa

una crisi espantosa; però allà, per ser tant gran lo
número dels treballadors, se sent més que en altres
puestos la fam, la miseria i la desesperació.

Pèl dia 8 del corrent, à les 3 de la tarda, estaven
convocats en la grandiosa plassa de Trafalgar los obrers
sense feyna de la ciutat, dels arrabals y dels pobles de
la província que tinguessen à bè acudirhi.

S' aprofità d' aquella convocatoria 'l comitè de la
federació socialista, y organisa un altre meeting que
devia celebrarse en la mateixa plassa.

En aquell siti van trobar-se confosos los uns y 'ls altres. Es inútil dir que si 'ls treballadors sense feyna
tractavan simplement de demanar treball, los socialis-
tas ne duyan una de preparada.

Comensaren los discursos, los uns pacifichs, los al-
tres belicosos: dels oradors los uns eran aplaudits, los
altres xiulats; fins à algun que no sabia dar gust à tothom, van ferli prendre un bany dintre de un sortidor.

En tot això la multitut anava augmentant: 'l escàndol
atreya concurrents, s' omplien els balcons y terrats y
mentres un orador socialista proposava dirigir-se al
Parlament, volar 'l edifici, saquejar las botigas y des-
pullar als transeunts, va desembocar per una canto-
nada una turba de socialistes ab una bandera que
ostentava la següent inscripció: *Traball: pà ó sanch*.

Entre 'ls socialistes que ab més ardor peroraven s'
hi distingia un tal Hyndman y Burns, que predica-
van que 'l poble no havia d' esperar res del govern, ni
del parlament, sinó de la revolució y qu' era precis
comensarla en aquell mateix moment.

Poch després va passar una caravana d' elefants
destinats à un Circo y precedits de una música que va
distreure als concurrents; pero 'l citat Hyndman, pero-
rava ab seu potent, exclamant: «Si 'ls milers de per-
sonas aquí reunides tinguessen lo valor de uns pochs
que jo 'n coneix, molt prompte s' acabaria 'l actual
estat de coses. Ab 500 homes que 'm segueixin n' hi
ha prou. De vosaltres depén la victòria.»

Aquestes paraules van encendre las passions y 'l
seu company Burns va rematxarlas diuent: «Es prefe-
rible morir lluitant à morir de fam. ¿Me prometeu
seguirme?»

Moltas mans van alsarse y molts concurrents van
corre darrera dels oradors escampantse per plassas y
carrers, com una riuhada, trencant fanals, los cristalls
dels aparadors, apedregant diversos hotels y clubs, sa-
quejant algunes botigas, detenint alguns carruatges y
robant las joyas à las senyoras que 'ls ocupaven.

Alguns amos de tendas van defensar-se, revòlver en
má, salvant axis los seus bens. Altres que no van te-
nir la mateixa sort de trovar-se previnguts, van ser ti-
rats per terra y maltractats per las turbas.

Es impossible donar una idea cabal de aquests des-
ordres que van pendre desseguida un caràcter molt
grave. Tothom feia lo que volia, y 'ls polissons eran
impotents per contenir à las masses desbordades.

Que 'l conflicte estava preparat ho demostran las
pedras que tiraven los autors de aquelles hassanyas
que no procedian del puestu ahont eran tiradas, ni
tampoch de la plassa de Trafalgar. S' assegura que
molts de las persones que van assistir al meeting ja
duyan las butxacxs molt abultadas, suposantse que las
tenian plenes de pedras, previnguts per ferne us quan-
convingués.

Tals han sigut los desordres de Londres, que tant
han donat que parlar, y que nosaltres reproduhim per
medi del grabat.

* * *
Europa entera s' ha conmogut davant de uns suc-
cessos tant extraordinaris.

Tothom s' ha alarmat. Tothom... menos los inglesos.
Se pot dir que à Madrid van pêndre's més precau-
cions que à Londres mateix, com si 'l eco de aquella
serracina fos més temible que la bullanga mateixa.

¡Y à quantes consideracions se prestan los desordres
de Londres!

Si haguessen ocorregut à Paris jay, pobre república
francesa! ¡Y cóm l' haurian posada! Ja no hi hauria
avuy per hont agafarla!

Y pensar que ha passat tot això dintre de una mo-
narquia secular, mare y exemple de totes las monar-
quias...

¿Qué hi diubhen los monárquichs?

¡Ah! Y cuidado que no s' ha fusellat à ningú, que
no s' ha embarcat à ningú... y que ni siquiera s' han
pres los inglesos lo trallat de proclamar 'l estat de
siti...

¿Es que la monarquia es tant vella, que no serveix
ni per prevenir, ni per castigar ab mà fort aquestes
perturbacions?

¡Llavors que 'l endressin al sostre-mort!

P. K.

CONSPIRACIÓ NÚM. 34,758.

RAN tarabastall en tots los centres ofi-
cialis de Madrid. Los polissons pujan y baixan, los municipials baixan y
pujan, los comissaris vigilan los ins-
pectors ensuman: tothom fa 'l cap
viu y está ull alerta, seguint las
instruccions del distingit y elegant
conde de Xiquena.

La cosa no es per menos: lo bon conde ha trobat
varios fils escampats al mitj del carrer, y 'l seu instant
li ha fet comprender que son fils d' una conspiració.

Quan los treballs preliminars estan ja à punt de car-
metxo y tè presas las entradas y sortidas y forats y
amagatalls, la primera autoritat civil de Madrid se
presenta à casa 'l senyor Sagasta, procurant fer una
cara ben espantada y à la altura de las circumstancies.

* * *
Lo president del Ministeri 'l reb inmediatament.
—¿Qué tè, conde? —¿qué hi ha alguna novedat?

—La patria está en perill.

En Sagasta fa un brinco y 's palpa 'l ventre.

—Hi descubert un complot,—continúa diuent lo
conde—una conspiració de las més furibundas y es-
pantoses. Sense la mèva diligència, à horas d' ara
potser de Madrid ja no se 'n cantaría gall ni gallina...

—¿Es à dir que ja està tot sofocat?

—No senyor; ara 'ns hi aném à posar: primer hi
volgut que vosté se n' enterès, per si tenia alguna ins-
trucció que donarme.

—Encara vol més instrucció després dels anys que ha anat à estudi? Corri, corri per amor de Déu: desfassí aquest complot y salvi la patria: després ja 'm dirà quant se li ha de donar.

—Es à dir que tinch carta blanca?

—Blanca, negra, del color que vulguil! Corri, no s'entretingui, que aixó es com la rifa: devegadas s'erra d'un punt.

—Vai volant!

Y en efecte, s'llensa al carrer, deixant assombrats als que may havíen vist un ase volar.

* *

Després d'una bona estona de corre sense nort ni guia, lo reputat conde s'atura per pendre ayre y pensar per hont comensarà la feyna.

—Túl—crida à un polisson que dorm en una cantonada,—ficat en aquesta botiga y registrala, sense deixar recò ni reconet.

—Hasta las butxacas de la mestressa?

—Hasta!

Lo polisson se disposa á cumplir las ordres del seu superior, equivocantse de botiga y ficantse en una qu' està cinc ó sis portas més amunt de la que li han indicat.

Mentre tant lo conde torna á posarse á corre, seguit d'una colla de xicots que 's pensan que va á fer las forsas.

Al cap de cinc minutos torna á pararse y crida à un altre polisson.

—Sereno de la patria—li diu ab ayre trágich—puja á aquell quint pis y feshi un registre en tota forma.

—Al quint pis! Mirí qu' es molt alt; més val lo primer.

—Bè, vaja; registra 'l segon; partim la diferència.—

Y 'l conde emprén altra vegada la sèva carrera.

La escena dels registres se repeteix deu ó dotze cops, si fa ó no fa, ab los mateixos incidents qu' hem vist y un' hora més tard la sofocació del complot está realisada completament, sense efusió de sanch ni cap classe de gasto.

* *

En Sagasta està que trina, esperant lo final de la tragedia anunciada pèl intrépit governador, y tement à cada segon que marca 'l rellotje veure volar la casa ó derrumbarse 'ls caçpanars y xameneys de Madrit.

Al fi compareix 'l home: en la cara se li coneix que tot ha anat al pèl.

—Victoria?—pregunta don Práxedes ab visible ansietat.

—Victoria en tota la línia!—respon lo conde ab la mateixa prossopopeya que Napoleón quan va tornar d'Austerlitz.

—Oh! ¡abrássim! ¡petonéjim! ¡pessiguim! ¡fássim lo que vulguil!

En Xiquena ho fa y després s'assenta.

—M'ha costat una miqueta—diu discordantse 'l hermilla,—pero al últim hi triufsat.

—Y bè, còntim... ¿qué ha fet?

—Ha sigut un cop de mestre: hi recullit tres fusells rovellats, cinc punyals sense punta ni mánech ni folla, deu gorros frigis, dotze retrats de 'n Pi y Margall y un grapat de cartutxos.

—Plens de diners?

—No sè, ara 'ls faig visurar per un manescal: veurem si son de dinamita ó de serraduras.—

En Sagasta fa una mueca bastant expressiva y pregunta:

—Y ahont ho ha trobat tot això?

—Ahont? Ja s'ho pot figurar, en varias botigas de drapaire.—

Don Práxedes no 's posa à riure per no sofocar al conde; pero 'l accompanyà à la porta, donantli copets à la esquena, y dientli ab aquella sorna que li es peculari:

—Vaja, s'ha portat com un lleó; pero li haig de dir la veritat, en Romero Robledo 'n sabia més que vosté.

* *

Mentre en lo despaix d'en Sagasta succeix tot això, en Martínez Campos, que està ja enterat del acabaument de la desgracia, corra com un condemnat cap à una casa molt gran y molt coneguda de Madrit, à fi de calmar l'ansietat que allí reyna.

Entra, movent un estrépit del botavant, y busca una expressió ben pintoresca pera donar la bona notícia.

Per fi, després de meditar un rato, com que ara se las pèga d'érudit, recorda una frase que diu l'ingles dels *Sobrinos del capitán Grant*, y creyent que en aquella ocasió vè de perilla, exclama ab cómica se-rietat:

—Dice que no haber cuidado.

FANTÁSTICH.

N periódich conservador dona compte dels banquets republicans en celebració del aniversari de la proclamació de la República, en los següents termes:

«Van distribuirse al efecte en variás casas de comida, y excitat lo cervell pels vapors del alcohol, van pronunciar discursos més ó menos violentos, segons los temperaments dels oradors y 'ls graus de fortaleza del licor predilecte.»

Lo periódich que aixís s'expressa es l'òrgan de 'n Romero Robledo y de 'n Tort y Martorell.

A uns tipos aixís, sobre tot al últim, no se li pot parlar de alcohol sense que li vingan esgarrifansas.

Hi sentit à dir que un dia va somiar que 'l guardaian dintre de un pot, com un feto.

En Martos està cremat ab en Sagasta.

Saben per què?

Perque diu que aquest li escassejava 'ls districtes.

D. Práxedes li ha respost que 'l tractará à n' ell lo mateix que als seus propis amichs, dispensantli tota la protecció oficial.

—No veuen? Ja ho deyan: lo qu' es en aquestas eleccions lo govern no 's ficará ab res... serán completamente libres.

Vaja, en Camacho es un gran cassador de pinsans. Figúrinse que al veure que ab això de las eleccions son molts los candidats que buscan firmas, lo célebre Camacho surt are ab la pretensiò de que totes las firmas s'escrivin sobre paper de pesseta al full.

D' aquesta manera 's pagará una contribució sobre la monomania de fer eleccions.

Are no falta sinó que cada candidatura que 's fiqui à l'urna tinga de dur un sello móvil, y que las actas dels diputats s'extenguin sobre paper de il·lustres.

Es la gran manera de que las eleccions produxeixin alguna cosa profitosa.

Sobre si 'l rey D. Francisco de Assis, que are ha anat à Madrit, ocupa en lo palacio real habitacions més pròximes ó més llunyanas de las de la reyna Isabela, enrabonan molt los periódichs.

Pero jo no vull dir res.

En qüestions de casats no m' hi fico. ¡Prou feyna tinch à casa mèva!

Lo Sr. Alonso Martínez no vol de cap manera que 's fassin encare novas eleccions.

En Camacho es partidari de que 's fassan desseguida. ¡Vulgu Dèu que no succeix, alló de la fábula!

Y en estas disputas

llegaron los perros
que à comer aspiran
del buen presupuesto.

Llegeixo en un diari de la Còrt:

«El bandido Lisandro ha sigut bastant bén rebut.»

¡Bèn rebut un bandido!

¡Quinas cosas se veuen à Madrit!

Los conservadors suposan que 'l govern, quan tracti de disoldre las còrts, toparà ab séries dificultats.

¡Qué 'n son d' ignorants aquets madurs!

¡E'o veuen que 'l govern es amich del general Pavia, y que aquest, en un cas apurat, es l'aliga per disoldre assambleas?

Parlant d'aquest assumpto, deya un:

—Si en Sagasta troba que las còrts costan de disoldre, ja sè que farà.

—Qué?

—Hi tirarà ayga.

—¡Cal!—responia un altre,—més fàcil es que un raig de Marellesa.

A Canarias hi ha un governador que val un Perú.

Hi ha volgut publicar la circular del ministre de la Gobernació referent à eleccions, ni admet queixas de cap classe, ni té altra llei que 'l seu capricho.

Tant es aixís, que ha arribat à dir que en materia de interpretar las lleys y la política, lo ministre té un criteri y ell ne té un altre.

Gobernadors d'aquesta classe no necessitan comentaris.

Ab la cessantia basta.

Lo govern grech ha fet un empréstit pera moure la guerra à Turquia, y en un tancar y obrir d'ulls ha recollit 33 milions.

¡Quin suspir deu haver llensat lo rey de las húngaras al sapiguerhol!

¡Ell que no ha pogut arreplegar ni una pesseta llisa!

¡Brrrrrl...

¡Sabent qu' es això que passa?

Es lo recaudador de Carrión de los Condes que fuig ab 18 mil duros del Estat.

¡Pobres 18 mil duros! ¡qui sab las penas que passaran ab aquest calavera de recaudador!

«Mentre en Pidal se passejava, un fulano va deixar caure una escopeta inadvertisamente, clavant al cos del ex-ministre neo un reguitzell de perdigons.»

¡Inadvertisamente? ¡Si 't crech!

¡Demando que s' encausi immediatament à n' en Ruiz Zorrilla.

«Ahir vespre 'ls guardias civils s' oferian à acompañar y a las senyoras que s' atrevian à anar solas pèl carrer.»

¡Vostés deuen figurar que aquesta noticia 's refereix à alguna ciutat d'Africa?

Doncha s'equivocan: se tracta de Málaga, la patria de don Anton.

¡Tindrian, tal vegada, notícies de que 'l monstruo estava à punt d'arribarhi? ¡Cóm es tant Tenorio!...

Los carlistas tornan à bellugarse, mirantse la montanya ab ulls amorosos y plens de desitj.

Ja s'coneix que s'acosta la primavera: los camps aviat estarán cuberts de ferratje, y, naturalment, això convida.

Aplassém per la pròxima setmana la contestació a les cartas qu' hém rebut. Això nos obliga à ferlo i excés de original. Dispensin les persones que 'ns favoreixen ab les seves cartas.

EN CONFIANSA.

¡Es vritat, sublim Arseni, lo que murmura la gent, de que vosté es lo *factotum* de la situació present?

¡Es vritat que vosté es l'amo de la cuyaña nacional, y resol y determina lo que val y 'l que no val?

¡Es vritat, guerrero insigne, que tot lo que passa aquí, sols arriba a d'efecte quan vosté ja ha dit que s'!

¡Ah! Si es cert lo que 's murmura, si es cert lo que diu la gent, ara comprehèn ¡avaluista!

¡No s' enfadi! Jo l'estimo, perque s' qu' es molt trempat; però, amigu, ha de p'remetre que li digui la vritat.

Vosté es un home conforme, un valent treballador, un tros de pa, un bon subjecte, un tipo franch... si senyor.

Pero que 's creu, per ventura, que ab aquestas qualitats n' hi ha prou per fer de politich y poguer governar estats?

¡Ca barret! Se necessitan mil diversas condicions, que no li cito, perque ara tinch altres ocupacions.

Si vosté, ab lo seu caletro, fos prou bo per governar, ja podrian ser ministres tots los espanyols, jes clar!

Perque, sense que jo digui que vosté sigui un meló, de caps com lo seu, se 'n troben deu en cada habitació.

Créguim, no sigui criatura, qui l'fa ficà innocentament en camises d'onze varas y en negocis que no entén?

¡No vêu que això de no serà y volquer ser sabellut, a més de darli disgustos, li es dolent per la salut?

¡No comprén que aixís s' exposa a perdre 'l nom que ha guanyat com à tacítich invencible y guerrero afortunat?

Miri: un dia l'vareig veure mudat ab lo seu llorón, ab aquell somris de fura y aquell bossinet de front.

¡Y sab lo que se 'm va ocorre? Li diré aquí ingenuament: que havia errat la carre a lo que 's diu completament.

Si, simpàtich don Arseni; vosté no havia nascut per soportà aquests enredos.

LA CAMPANA DE GRACIA.

que 'l destino avuy li ha dut.
Vosté era un home à propósito
per... ¡qué diable li dire! Per sé un lampista notable... ó millor, per botiguer. ¡Quina existencia!
Aquest era 'l gran filò per explotá ab santa calma, lluny del estruendo del mèn.
¡Qui més felis y més guapo y més trempat que vosté?
¡Qui li vindria ab xeringas?
¡Qué li faltaria? Re.
No tindria de cuydarse de la marxa del Estat, ni de mirar si 'ls ministres fan tal ó qual disbarat.
No hauria de passà 'ls vespres conjurant certs embolichs, ni vigilant als contraris, ni dant ordres als amichs.
Dormiria com un àngel, podria estarse al cafè, libre de fatichs y angúniás que no s' han fet per vosté.
Y, per últim, no tindria d' aguantá 'ls frenètichs vols que li están armant à coro setze milions d' espanyols.
¡Créguim! Déixis de puntillós, envíhi tot à fregar: si té valor, com jo penso, encara 's pot arreglar.
Digui à n' al senyor Sagasta que se 'n vajen en nom de Déu, y sense embuts ni caborias posí en planta 'l consell mèu.
Busquis una botigueta en un carrer retirat, olvidantse desde luego de lo qu' es y del que ha estat.
Y acabi la sèva vida procurantse instants tranquilis, acanant cinta y cretona y venent betas y fils.

C. GUMÀ.

Lo dia del aniversari de la República, cap al tart, lo saló de conferències del Congrés estava completament iluminat.

La gent, al passar, deya:—¿Y are? ¿Qu' es aixó? ¿Es qu' en aquesta mateixa casa ahont van desferla las bayonetes del general Pavía, are li fan una funció de desagravis?

Res d' aixó: era simplement que 'ls lampistas probaven los efectes de un contador de gas.

* * *

Un contador!
Aixó es 'lo que 's necessita, pero no un contador de gas... un contador d' horas.

Perque senyalí quan convinga la de la proclamació de la República.

Lo pobre Sr. Pidal té cinquanta perdigons à las camas.

Y a l' ala?

En Moret té la pretensió de treure cinquanta diputats.

Y d' aquests ne destina divuit ó vint à Catalunya. Que tal 'qué 's sembla?

—Home, 'm deya un elector, à mi 'm sembla una cosa: que si las eleccions se fan aquí, com s' han de fer, los candidats de 'n Moret, aquí 's tornaran morats.

Vaja, ja tenim un' altre diari à Barcelona. Se titula *El Monitor*, y defensa à n' en Romero Roldo.

La causa de aquest titol s' explica clarament. Se titula *Monitor*, porque vol tenir mónta.

A no ser que com que monitor es un barco ab corassa, ell se proposi demostrar qu' en materia de aprensions esta blindat y acorassat.

* * *

O sino mirin aquí 'ls traouheixo un suelto que publicava l' altre dia, dirigit à sos antichs amichs, los conservadors canovins de la Rambla de Santa Mònica, qual local proposa que s' adorní ab aqueixas figures. I. Figura decorativa: Ciutadilla.—II. Figura de tapís, Vehils.—III. Figura de relumbrón: Planas (J. M.)—IV. Figura de moviment, Faura.—V. Figura retòrica, Castellar.—VI. Figura geomètrica (esfera), Fontrodona.—VII. Figures irregulars, Coll y Pujol.—VIII. Figures de cera, Bosch y Labrés, Nicolau, Girona, M. Ferrer, Vilaseca, Benet y Colom y Bosch y Puig.—IX. Figures musicals (en diapason alt) Roselló.—X. Figures trencades, Planas (M.)—XI. Figures modelo,

Solá y Sert.—XII. Figures celestes, cap.—Figuróns, Roselló y demés colaboradors del diari nòmada."

Las figures mencionadas poden respondre al órgano romerista:

Vosaltres no teniu tantas figures; pero 'n teniu una que val per totes:

Figureta de pessebre: Tort y Martorell.

Pèl vols de Figueras s' han celebrat algunas reunions de alguns cabecillas carlistas, à las quals hi han concurgut també varios capellans.

¡Oh mansuetat cristiana!

Ja ho diu l' Evangeli:

—«Estiméuvos los uns als altres... y fomentéu guerras civils.»

Los inventors de la *Nova unió liberal* sembla que han tingut de plegar, per ara, en vista del poch negoci que feyan.

Durant lo periodo de las negociaciones han donat set ó vuit banquets.

Y 'ls que hi han assistit, si bé deploran lo fracàs de la *Nova unió*, s' aconsolan pensant en los dinars y dihen ab cara compungida:

—Algo se pesca!

Lo d' Inglaterra encara dura; los últims telegramas diuen:

«Los periódichs socialistas redoblan los seus atacs à las classes altas.»

«Los obrers redoblan las tentatives de motins.»

«Lo govern redobla las precaucions.»

Se veu que allò deu ser un timbal.

Tothom está redoblant.

A Madrid ja hi ha la *República espanyola*.

¡Ey! Per are no es més que un periódich politich: ab lo temps potser se convertirà .. en *ilustració*.

Don Carlos ha escrit las sèvras memorias.

¡Honrats pares de familia, procuréu que 'ls vostres fills no atrapin un llibre d' aquests, si s' arriba a publicar!

¡Cuidado ab semblants porquerias! ¡Ex!

Al ferse la prova de la forsa explosiva dels cartutxos perteneixents à la terrible conspiració descuberta à Madrid, va resultar que ab prou feynas s' encenian, reduintse l' efecte à una petita llamarada... y prou.

—Ja sè qu' es aixó—diu que va exclamar lo conde de Xiquena al enteràrsen,—es que aquests cartutxos estan venuts: per xó callan.

Un grup d' esquerrans de Madrid ha celebrat una reunió «may dirian ahont?

En una casa de banys.

Aquests si que si 's troban ab los papers mullats, no podrán queixarse.

«Lo govern rus s' ha colocado definitivament frente à la *Sublime Porta*.»

Vaja: fa de porter.

▲ LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Dinou-Onse.
2. ANAGRAMA.—Satan Natas-Santa.
3. INTRÍNGULIS.—Mars-Mar-Ma-M.
4. TRENCA-CLOSCAS.—La trompeta de la sal.
5. GEROGLIFICH.—Lo notari té notaria.

XARADA.

May troben res à bon preu 'ls avaros, pues primera crehuen qu' es, en sa ceguera, encara que 'ls ho dognueu; als joves, los seus companys 'ls dibuen que fan segona, si detrás d' una minyona passan trenta mil afanys;

N' Tot es un ciutadà que vol dominar la Espanya, però té una tos estranya que à la tomba l' tirarà.

CUCUT DE LAS FONTS.

SINONIMIA.

Senyor Tot, tingui total que si no 'm satisfà 'l tot lo portaré al tribunal.

Lo NOY DE LA DIDA.

GEROGLÍFICH.

I
S
II S II
CID AIR
EI

S. UST.

ÚLTIMA HORA

ESTRENO DEL DRAMA *MAL PARE!* EN LO TEATRO DE NOVEDATS.

Opinió de la premsa de dijous.

La *Publicitat* en sa edició del matí, no podent donar compte per falta de temps del èxit de l' obra la califica de verdaderament notable y diu que demostra grans condicions d' escritor dramatich en son autor y afegeix:

«A dos quarts de dotze se havien representat los tres primers actes en los que hi ha escenes de vivissim, de palpitant interés y tipos dibuixats ab maestria.

»L' èxit sigué tant ruidós com merescut, sent cridat l' autor al prosceni repetidas vegadas.»

La *Renaixença*, reservant ocuparse de l' obra ab mès extensió, consigna que la concurrencia numerosa que ocupava 'l teatro, aplaudi un sens número de vegadas al autor y als actors de son notable producció, essent cridats à las taules repetidament, sobre tot en l' acte tercer, que va ser lo que més emocionà al públich.

Lo *Diari de Barcelona* dedica à l' obra un llarg suelto. Diu que l' obra pertany al gènere francés; qu' en los primers actes recorda las obras de Sardou y de Dumas; y en los altres dos entra en lo melodrama. Consigna que 'l èxit es moral; pero que la pintura del vicis es massa viva. Reconeix que l' argument de *Mal pare!*, té interés en tots los actes que 's desenvolupa ab naturalitat y sense efectes forcats en lo primer y segon actes. S' ocupa dels personatges, fent notar que tenen molt rellèu y que algun d' ells se sembla a alguna persona coneguda. Lamenta no obstant las tendencias del modern teatre francés que segueix l' obra del Sr. Roca.

En lo desarollo de l' obra, afegeix, ha demostrat lo Sr. Roca y Roca molta habilitat y coneixement del teatre. Per atreure l' atenció del auditori no acut à efectes de relumbrón, à excepció empero de l' escena melo-dramàtica del robo en l' acte quart, y à pesar de això, logra que l' interés se sostinga durant tota la producció y de un modo especial en los tres actes primers. Alguna inverossimilitud que, segons havém indicat, s' adverteix en l' escena, no perjudica al interés general del drama. Contribueixen a sostenirlo las escenes bén trassades que se succeeixen las unes à las altres ab diàlech mogut, salpicat en determinats moments de xistes de bona lley y de pensaments d' efecte, encara qu' en los últims actes ab la tendència social, més o menys encuberta que té també 'l melodrama francés.

El *Barcelonés* dona compte de la primera impresió de l' obra en un suelto concís; pero expressiu:

«Notable baix tots conceptes es lo drama *Mal pare!* de D. Joseph Roca y Roca, estrenat anit en lo Teatro de Novecats, pues ademés de la novedat del assump o la pulcritud del llenguatje y l' observador estudi que demostran los tipos, es obra atrevida, de desarollo gegant y desenllàs complert. L' èxit sigué ruidós y l' autor rebé una ovació.»

La *Crónica de Cataluña* dedica à l' obra un entusiasta article. Consigna que l' èxit sigué satisfactori y justificat: diu que 'l drama *Mal pare!* inicia un nou derrotero pels autors qu' escriuen pél nostre teatro provincial y qu' està destinat, no com moltas produccions à viure sols en la temporada en que s' estrenan, sinó à tenir llarga existència y à ser representat en tots los teatros ahont funcionan companyías catalanas.

Reconeix que tots los elements del drama que ha adoptat l' autor per formar l' argument y desarollarlo ab maestria, estan presos de la vida real. Analisa y justifica 'l caràcter de cada personatge y diu:

«Conforme anava coneixent l' espectador lo caràcter de cada un d' ells, si era persona observadora 's diria: «Ja n' hi coneugut algun que s' hi sembla?»

... «Lo millor acte de l' obra es lo tercer. Son interès creix per moments, los efectes escènichs estan trassats ab maestria y hi ha en ell escenes dignas dels millors dramaturgos. Qui concebeix y desarrolla un acte com lo tercer de *Mal pare!* es digno de figurar entre 'ls autors de primera línia.»

No podem ser més extensos: nos falta l' espay. Consignarem tant sols que tots los periódichs s' ocupan ab elogi de l' execució confiada à la companyia que dirigeix lo Sr. Tutau. Las opinions transcritas donan idea del èxit inmens alcansat per l' obra del nostre estimat director, à qui felicitém.

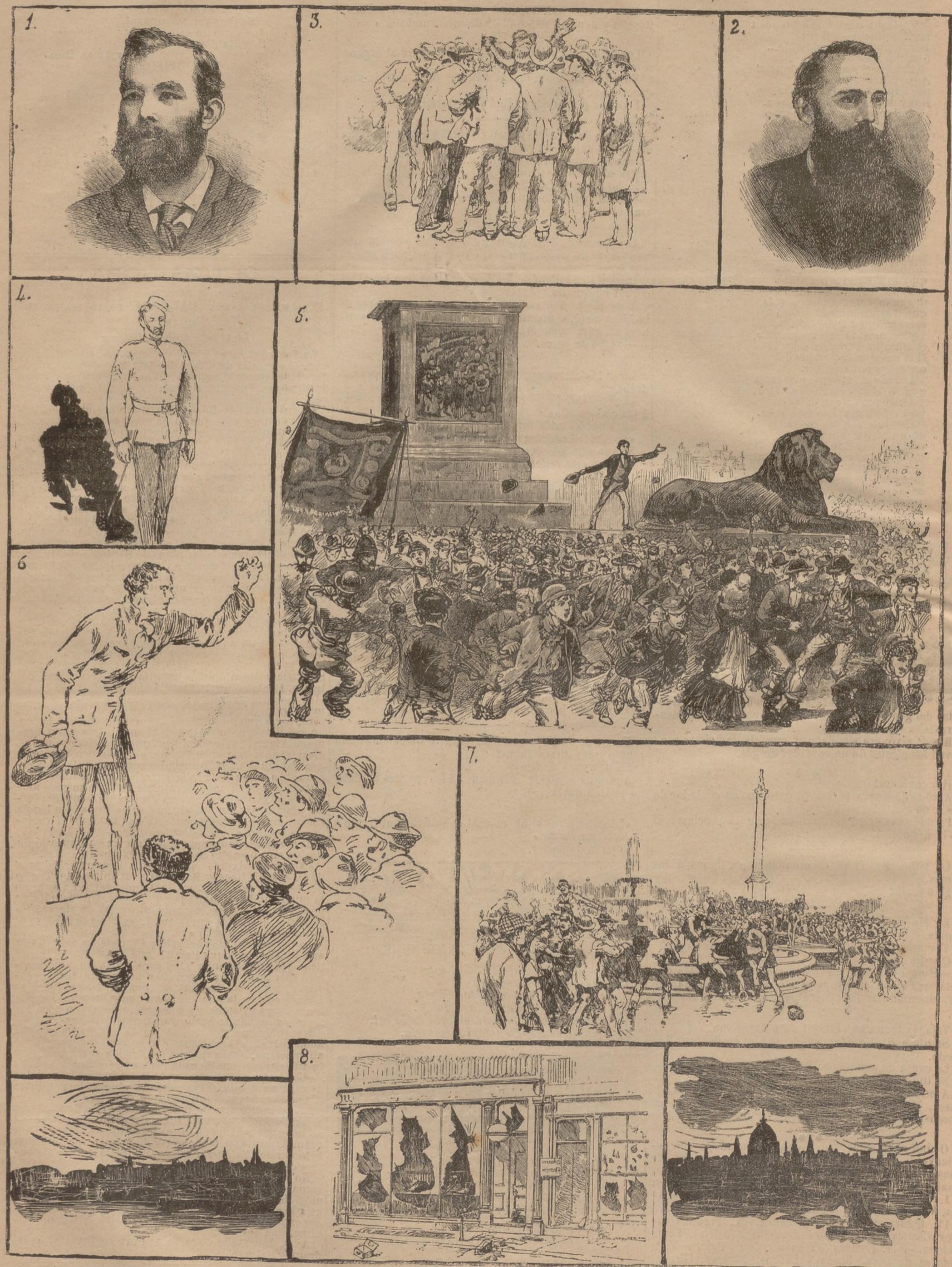
Avuy dissapte se dona la segona representació del drama *Mal pare!*

LOPEZ. Editor — Rambla del Mitt. 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21 y 22

DESORDRES DE LONDRES.

(Croquis y dibujos del natural. Extracts de la «Illustrated London News»).

1. L' agitador J. Burns.—2. L' agitador Hyndman.—3. Un orador del *meeting* excitant á la multitud.—4. Un agent de policia.—5. Atach de la policia als alborotadors en la Plassa de Trafalgar.—6. Un orador dels obrers en vaga.—7. Los socialistas tirant al surtidor á un orador que no es del seu agrado.—8. Aspecte de las botigas saquejadas.